

Stade eller Saar, som bringer Forholdet ind under en Paragraf, der tillader at gaa noget høiere op, er høit nok. Af de nævnte 36 Domme er der ialt 8, der have anvendt Forbedringshusarbejde, og 4 af disse ere gaaede op til 2 Aar. Der er en af disse Domme, som har vaakt min særlige Opmærksomhed og stillet mig det Spørgsmaal, om disse 2 Aar altid er en tilstrækkelig høj Straf. Overretten har nemlig — hvad der er meget sjeldent — i en Dom fra 1874 udtalt sin Beklagelse over, at den ikke kunde vælge en høiere Straf end 2 Aar — jeg kalder det nemlig en Beklagelse, at den udtrykker sig derhen, at det maa have sit Forblivende ved en Straf af 2 Aars Forbedringshusarbejde, da den i Straffelovens § 202 givne Bestemmelse ikke af Overretten har kunnet stærkes. Ved Høiesteret blev Straffen alligevel stærket, men det var, fordi Høiesteret antog, at en anden Straffebestemmelse tillige maatte komme til Anvendelse. Det var et af de mest oprørende Tilfælde, der overhovedet vist nogenstunde have foreligget for Domstolene, og Høiesteret fandt ved Hjælp af en Analogi, som var fuldstændig berettiget, at § 197 i Straffeloven ogsaa kunde finde Anvendelse, og satte derefter Straffen til 5 Aar. Det forekommer mig herester, at det altsaa er et Spørgsmaal, der vel kan trænge til Overveielse, om Maximum her er sat tilstrækkelig høit. Der er endelig et tredje Punkt, som fortjener nogen Overveielse. Det er med fuld Høie blevet gjort gjældende, at Domstolene ved Afgjørelsen af disse Sager og med Hensyn til Balget af Straffetiden befinde sig i nogen Forlegenhed, fordi der, efterat Sagen er oplyst, kommer Forbønner fra Hustruens Side og Ønsker om, at Straffen enten helt maa fastholde eller dog blive saa lav som muligt. Det er, mener jeg, et Punkt, som kunde tages under Overveielse, om der ikke var Anledning til at gjøre en Ændring paa den Maade, at man sagde, at i visse Tilfælde kan der slet ikke tages Hensyn dertil, fordi Forholdet er saa graverende og alvorligt, at Forbøn ikke bør have nogen som helst Indflydelse. Men der er ogsaa andre Tilfælde, hvor man kunde tænke sig en Bestemmelse, der giver Hustruen under visse Betingelser, f. Ex. naar hun agter at fortsætte Samlivet, Ret til at lade Sagen falde, saaledes som Tilfældet er paa mangfoldige Steder i Straffeloven, hvor overhovedet Straffen, naar den ikke overstiger en vis Størrelse, er afhængig af den Forurettedes Begjæring. Som sagt, jeg vil aldeles ikke i dette Punkt paa nogen Maade konkludere til eller udtale nogen bestemt Mening, men det forekommer mig dog, at det er Punkter,

der, selv om man ogsaa holder sig indenfor dette Omraade, indenfor den Ramme, jeg har antydet, ere værdige til en Overveielse, og Mere er det jo ikke, der skal ligge i Mindretallets Forslag om Henvisning af dette Andragende. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Mindretallets Forslag.

Ordføreren (Larsen): Ja, det ses altsaa nu, at Mindretallet, der gjør Indstilling, har to Ordførere; den ene Ordfører er Medlem af selve Mindretallet, den anden Ordfører er traadt til udefra. Hvad det ærede Medlem fra Næstved (Reih) angaar, tror jeg, at vi maa kunne blive enige, naar han er bleven oplyst om, at det dog neppe gaar an, naar der foreligger et Andragende om Forandring i Straffeloven, at henvise det Andragende i den Mening, at det skal betyde Ønske om en Forandring i Skilsmisse Lovgivningen. Jeg har nok hørt, at et Kommunalraad, der modtog et Andragende fra en Kvinde om Hjælp til Lærerindeexamen, fandt, at der var meget mere Grund til at bevilge hende Penge til at tage Læremodereexamen, men den Praxis stemmer ikke, saavidt jeg kan skjønne, med Thingets Forretningsorden. Andragendeudvalget har kun at gjøre Indstilling om de Andragender, der foreligge. Jeg havde for mit Vedkommende lyst til at anbefale det for lidt siden afgjorte Jernbaneandragende, hvis det kunde betyde f. Ex. en Jernbane i Odsherred, men jeg turde ikke gaa til den Motivering, fordi jeg troede, vi skulde tage Andragendet saaledes, som det løb. Naar altsaa det ærede Medlem fra Næstved ikke kan faae Andragendet vedtaget i den Betydning, som har ønskede det vedtaget, og er enig i, at hverken Straffeloven eller Retspraxis giver Anledning til at henvise Andragendet, skjønner jeg ikke rettere, end at det ærede Medlem maa kunne være enig med os Andre, som ikke ere istand til at gjøre nogen Indstilling om dette Andragende fra Bestyrelsen for „Dansk Kvindesamfund“. Jeg kan ikke se, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Goos) har Ret i at sige, at dette Andragende egentlig ligger indenfor „Dansk Kvindesamfunds“ Opgave. Saavidt jeg veed, gaar dets Opgave ud paa at stikke Kvinden Evne til selvstændigt Erhverv, men dette gaar ikke i den Retning. Kvindesagen har min Sympathi, men jeg kan ikke finde, at et Skridt som dette er egnet til at gavne Sagen. Jeg tror derfor ikke, at Kvinderne selv, med det for dem eiendommelige sikkre Instinkt, hvis de ikke havde været udsatte for Paavirkning fra gode Benner blandt Mændene, let vilde være faldne paa at virke for deres Sag paa den Maade, som her er Tilfældet. Naar Thinget her skal henvise An-